

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle art. 6 ust. 1 i art. 7 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich⁽¹⁾ w zw. z art. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/22/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie nakazów zaprzestania szkodliwych praktyk w celu ochrony interesów konsumentów⁽²⁾ stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem sądu i wpisanych do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy, który nie brał udziału w postępowaniu zakończonym wpisem do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, za działanie bezprawne, stanowiące w świetle prawa krajowego praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stanowiące podstawę nałożenia kary pieniężnej z tego tytułu w krajowym postępowaniu administracyjnym?
- 2) Czy w świetle art. 267 akapit 3 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej sąd drugiej instancji, od orzeczenia którego, wydane na skutek rozpoznania apelacji, przysługuje skarga kasacyjna, taka jak przewidziana w polskim kodeksie postępowania cywilnego, jest sądem, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego, czy też sądem takim jest Sąd Najwyższy, właściwy do rozpoznania skargi kasacyjnej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 95, s. 29; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 15 Tom 002 P. 288 – 293.

⁽²⁾ Dz.U. L 110, s. 30.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 8 stycznia 2015 r. w sprawie T-58/13, Club Hotel Loutraki AE, Vivere Entertainment AE, Theros International Gaming, Inc., Elliniko Casino Kerkyras, Casino Rodos, Porto Carras AE i Kazino Aigaiou AE/Komisja Europejska, wniesione w dniu 16 marca 2015 r. przez Club Hotel Loutraki AE, Vivere Entertainment AE, Theros International Gaming, Inc., Elliniko Casino Kerkyras, Casino Rodos, Porto Carras AE i Kazino Aigaiou AE

(Sprawa C-131/15 P)

(2015/C 198/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Club Hotel Loutraki AE, Vivere Entertainment AE, Theros International Gaming, Inc., Elliniko Casino Kerkyras, Casino Rodos, Porto Carras AE i Kazino Aigaiou AE (przedstawiciel: S. Pappas, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Grecka i Organismos Prognostikon Agonon Podosfairou AE (OPAP)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 8 stycznia 2015 r. w sprawie T-58/13 Club Hotel Loutraki i in./Komisja;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2012) 6777 wersja ostateczna z dnia 3 października 2012 r. w sprawie pomocy państwa SA.33988 (2011/N) – Grecja – Zasady rozszerzenia przysługującego OPAP wyłącznego prawa eksploatacji trzynastu gier hazardowych i udzielenie wyłącznej licencji na eksploatację 35 000 urządzeń do wiedeoloterii na okres dziesięciu lat;
- obciążenie pozwanych kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Niniejsze odwołanie dotyczy wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 8 stycznia 2015 r. w sprawie T-58/13 Club Hotel Loutraki i in./Komisja, którym Sąd oddalił zarzuty podniesione przez wnoszących odwołanie w celu stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2012) 6777 wersja ostateczna z dnia 3 października 2012 r. w sprawie „pomocy państwa SA.33988 (2011/N) – Grecja – Zasady rozszerzenia przysługującego OPAP wyłącznego prawa eksploatacji trzynastu gier hazardowych i udzielenie wyłącznej licencji na eksploatację 35 000 urządzeń do wiedeoloterii na okres dziesięciu lat”.

2. W omawianej decyzji Komisja nie zgłosiła zastrzeżeń w odniesieniu do dwóch środków zgłoszonych na rzecz OPAP:
 - a) udzielenia OPAP wyłącznej licencji na eksploatację 35 000 urządzeń do wiedeoloterii na okres dziesięciu lat” do 2022 r.; b) przedłużenia o dziesięć lat od 2020 r. do 2030 r. już przyznanego OPAP wyłącznego prawa eksploatacji trzynastu gier hazardowych.

3. Wnoszący odwołanie podnoszą trzy zarzuty celem uchylenia zaskarżonego wyroku:
 - a) naruszenie art. 108 ust. 3 TFUE, art. 4 ust. 4, art. 7 ust. 2, 3, art. 13 ust. 1 rozporządzenia 659/1999 ⁽¹⁾ ze względu na stwierdzenie przez Sąd w pkt 33–64 zaskarżonego wyroku, że Komisja nie była zobowiązana do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego i że zgodnie z prawem zakończyła ona dochodzenie w trakcie wstępnej fazy badania.

 - b) naruszenie art. 296 TFUE, art. 41, 47 karty ze względu na stwierdzenie przez Sąd w pkt 65–78 zaskarżonego wyroku, że decyzja Komisji była odpowiednio uzasadniona, pomimo braku danych gospodarczych, który uniemożliwił sprawdzenie dokładności obliczeń dokonanych przez Komisję.

 - c) naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na stwierdzenie przez Sąd, że dokonana przez Komisję łączna ocena zgłoszonych środków była zgodna z prawem, pomimo braku definicji rynku i z uwagi na błędne zastosowanie pojęć „podobieństwa” i „kontekstu gospodarczego”.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht
(Niemcy) w dniu 20 marca 2015 r. – Republika Grecka/Grigorios Nikiforidis**

(Sprawa C-135/15)

(2015/C 198/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca rewizję: Republika Grecka

Druga strona postępowania: Grigorios Nikiforidis

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozporządzenie Rzym I ⁽¹⁾ ma zgodnie z art. 28 zastosowanie do stosunków pracy jedynie wtedy, gdy dany stosunek został ustanowiony na mocy umowy o pracę zawartej po dniu 16 grudnia 2009 r., czy też każde późniejsze porozumienie stron o kontynuowaniu stosunku pracy w zmienionej lub niezmienionej postaci prowadzi do zastosowania tego rozporządzenia?